

КРУМ ГРИГОРОВ ПОЙНИ ПТИЧКИ

chitanka.info

Край нас бълболи поток. Бреговете му са ушумени с кленови храсти. Сред тях стърчи по някой габър, а по-надолу са навели клони две елешки.

Събудя ли се нощем през лятото, дочувам:

— Спиии, спииии, чурулик... Майка ми казва, че славеят пее на децата, за да им е по-сладък сънят.

Веднъж тъкмо се бях залутал край потока, за да бера цветя, и една птичка изпърполи край мене.

— Дядо — викнах аз, — ела да я видиш.

Дядо, който почистваше наблизо камъните и събираше клечките по ливадката, за да расте тревата, поглади мустаците си и ме погледна присмехулно:

— Ами че това е славеят...

— Славеят ли? — зачудих се аз. — Такава мъничка птичка, пък така сладко да пее.

— То и ягодата, и лешникът са малки — отвърна дядо, — но са вкусни.

А един ден се случи нещо съвсем неочаквано. Ястреб бе подгонил едно славейче и къде да се скрие сиромашкото — току се вмъкна през отворения прозорец в стаята ни. Баба притвори и с една гранка прогони хищника. А славейчето ха тук, ха там, не знаеше къде да се мушне. Влезе баба и го уловихме. Аз гледах кафеникавата му перушина, следях подвижните му, мънички като ситни мъниста очи.

Като се прибра дядо, рече ми:

— Стига ти. Понарадва се на птичката, сега да я пуснем. Тя не обича да я мачкат децата.

Но аз ревах що глас ми държи:

— Искам да си е при мене.

— Ще стане някоя беля — предупреди дядо.

И не щеш ли през нощта, както бяхме го сложили в едно кошнице да си преспи, набарала го отнякъде котката и го налапала. Добре че дядо е ранобуден и дочул писъците. Едвам го отървал. Пуснахме птичката, а дядо каза дълбокомислено:

— Казах ли ви. Дори да не бе нападнала котката славейчето, само щеше да умре. То иска да си живее на свобода.

И все пак не бях доволен от тия думи. Аз исках да привлечем някак повече птички край нас. Да надойдат и тия, дето бяха в близката

гора. Дядо ме погледна под око и като ме прихвана леко за брадичката, попита:

— Много ли ти се ще да имаш повече птички?

— Много — отвърнах му.

— Тогава ще измислим нещо. Но и ти ще помагаш. Ха ела под навеса да съберем дъсчици. Ще направим къщички за птичките. Ще оставим по една дупка да си влизат и излизат. А отпред ще им слагаме храна.

Започна той да реже дъсчиците и да ги сковава. Аз принасях ту пирони, ту четка и боя, за да станат по-хубави. С една стълба ги накахме по клоните на габърите и елешките.

— Сега да се махнем оттук — каза дядо. — Да не ги плашим.

Бях готов да изпълня всички поръчки, само и само да се насъберат повече птички.

След някой ден, тъкмо се измих на потока, гледам, от една къщичка измулва глава папуняк с качулка. И с много дълга човка. Измъкна се, кацна на покривчето и започна: „Пу-пу-пу, пу-пу-пу“... Беше в разкошна жълтеникава пелерина с бели и черни пребири.

— Дядо — затичах аз, — папуняк се заселил в една от къщичките.

— Ще се засели, я — отвърна той... — И какви още ще надойдат...

Ето ги и синигери, и дроздове, и косове, и стърчиопашки, че и кукувица кукна един ден. Тя си бе избрала къщичката с най-широкия отвор, че бе доста големичка.

— Любувай им се — пощипна ме дядо. — Щом са твои къщичките, и птичките са твои.

Аз като че станах най-богатото дете на света. Толкова много птички не вярвах да има някой. Цял ден се въртах край потока, миех се, градах си воденички, а птичките ми чуруликаха и ме веселяха. Най-приятно ми беше, когато някоя кацнеше наблизко, поклащаше се, окъпваше се в бистрата вода или си глътнеше някоя и друга капка с човката.

Като ме позакачаше дядо, аз от благодарност се мятвах на рамото му и го целувах по сбръченото лице.

Есента птичките взеха да напускат нашия поток. Понатъжих се. Ала дядо ме успокои:

— Така е то. Пойните птици са и прелетни. Сега отиват да зимуват в топлите страни. Ще ги чакаме рано напролет като скъпи гости...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.